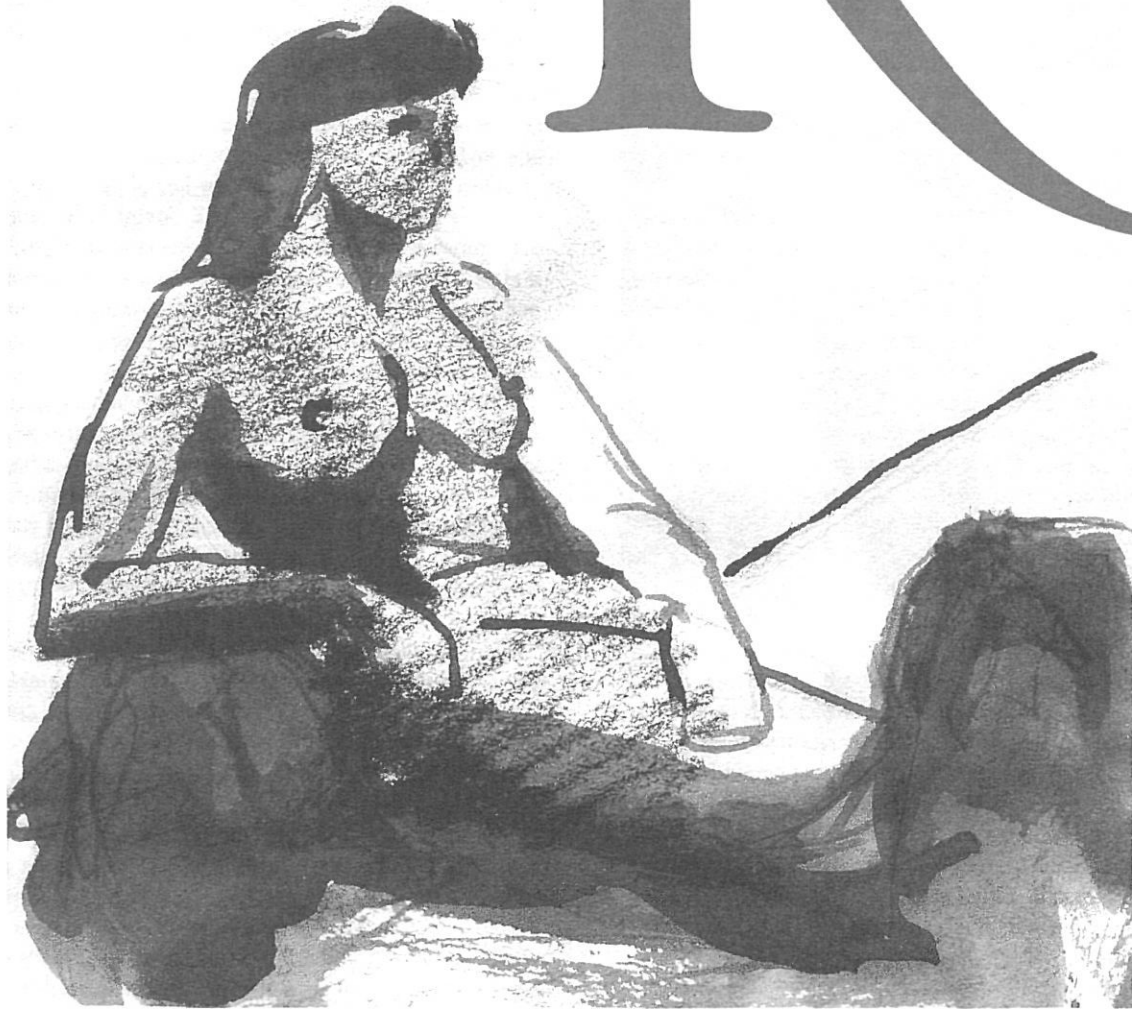

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de Gabriel Mínguez

Del 'Llibre de les Dones'

Gerard Prohias

L'ANA I LA BEA ESGUARDEN LA BADIA DE POLLENÇA

S'havien abraçat tota la nit i havien fet de les carícies un únic llenguatge possible i entenedor, absents d'ansiolítics i el *free* que tant esperava la Bea. Tot i la nit, ara el matí anava ocupant la cambra i el so dels cotxes augmentava al mateix ritme que la llum ordenada en fileres que penetrava a través de les persianes. La cambra deixava de ser el racó desconegut, abstracte i universal on tots els amants s'amanyaguen i s'anava definint, perfilant amb una cura lentíssima. Els objectes prenien relleu, com si s'anessin enfocant amb una càmera, lenta encara que esforçada i precisa.

Durant tota la nit que la Bea respirava amb dificultat i el so dels seus budells marcava els minuts, els segons, amb una exactitud massa trista. Les fraccions de temps es comptaven entre so i so; ara ja no eren la fracció de temps d'un dia solar mitjà, sinó el silenci marcat entre l'aigua del vàter del so superior i el so desigual de la Bea, el seu alè a contratemps. Una sirena que

passava pel carrer de Bailén ressonava dessota del Viaducto i es perdia, marcant un espai de temps encara superior. Ara que el sol anava descobrint els objectes, la Bea es movia abraçada als llençols, gemegava i dubtava a convertir el seu gemec en basarda o plaer.

Luis intentava esbrinar els títols dels llibres dels prestatges que hi havia a la cambra, ara que s'anaven descobrint amb *mandra*, encara que un xic desdibuixats. Es va llevar i va agafar el paquet de tabac i va encendre un marlboro. Tenia set i va recordar el bacallà que van menjar la nit anterior en un restaurant portuguès proper a Santo Domingo; va recordar els cafès i les ampolles de Ponte da Lima.

Un cop a la cuina es va adonar que el dia era ja força alt i altra vegada l'escalfor d'un mes de juny massa exagerat, sense pluges salvadores o simplement gratificants. Es va posar un barnús i va sortir a fumar al balcó mentre l'aigua no començava a bullir dins de la cafetera. Li agradava mirar els cotxes travessant el carrer amplíssim, navegant maldestres vers un infinit que mai no acaba, és clar. Es va posar un parell de glaçons al vas ple de cafè, i assegut davant de la taula de treball de la Bea va mirar un cop més el retrat on s'abraçava al coll de la seva germana en un moll assolellat sense identificar: tanmateix la mar tenia el color de les aigües del llevant. El vent del nord deixava volar tota la transparència en una única badia plena de barques que van al palangre o potser a la llum quan es fa fosc. Les dues dones estan assegudes a la terrassa d'una taverna, abraçades, amb el paquet de tabac damunt de la taula, sobres de sucre buits que vessaven, un parell de vasos de cafè i un platet amb unes quantes monedes. A la seva dreta, el moll i la badia plena de llum, blanca, cegadora. Verdes i blaves, les barques resten mudes com mudes són les fotografies, encara que amb una clarividència més que eloqüent si mires els rostres de les persones fotografiades. Muda, l'Ana amb ulleres de sol i el rostre displicent de recent llevada; muda, la Bea amb el somriure permanent de dona que vol agradar, abandonada com en els boleros que tant li agraden, vestida com per agradar l'Sting.

Després de sortir del lavabo, la Bea també va voler un cafè; sense gel però, calent. Nua, va anar descabdellant una a una totes les incerteses que Luis tenia a propòsit de la fotografia. La badia pertanyia al port de Pollença, i les barques, tal com Luis era incapaç de suposar perquè no sabia res de tot el món de la pesca, eren les teranyines que van a la llum a pescar sardines i anxoves, verats d'argent verdosos i brillants. També li va explicar l'Ana la nit anterior en un pub d'italians sobrats de paraules i inquietuds de la carn. L'Ana va conèixer Luciano, un romà que li recitava poemes de Pasolini i li cantava cançons de Paolo Conte amb una veu ingràvida de seductor incapaç.

Dies lluminosos; dies de mar. Les platges tenien el sabor intens de l'algueig i els besos salats. Sovint hi ha moments que determinen tot el fer del futur; són dies com els altres, idèntics a d'altres hores ja viscudes, amb el mateix avorriment i les mateixes estrelles, però amb un fulgor estrany que ens brilla en els ulls, amb un no sé què que ens empeny a caminar, tot i no saber ben bé on anem.

Surts al carrer, pren la cervesa diària en bar diari i fumes les cigarretes de cada dia, sense alterar-ne excessivament el nombre; dius els mots amb la mateixa desídia i, si beses, trobes en els llavis el bes desdibuixat de la indolència. Els dies es converteixen en un desgavell de calendaris amb el gust resclosit del passat. Ignorem, desangelats com mai, que aquelles hores marcaran irremeiablement tots i cadascun dels minuts que encara hem de viure.

La badia era l'atzur dels dies davant de la mar; incerts com tots, però amb el gust salat del repòs. La Bea va convidar l'Ana a passar juntes tot un humit i garbinat mes d'agost en una badia de blaus i de vent. D'això fa força anys. Ara era l'escalfor de l'estiu madrileny allò que li feia beure aigua amb un defici de gossa, amb tota la llengua resseca.

Damunt de la taula de treball: contactes, negatius i fotografies retallades amb el perfil estàtic. La Bea hagués volgut explicar a Luis tota la memòria que li resta d'aquells dies, però sobretot li hagués volgut ensenyar la badia com la imatge que més s'estima, com la fotografia que mai no ha sabut fer. L'emmandria però, perdre el temps amb un desgavell de mots que sabia inútil, tan inútil com el seu fracàs davant la llum d'aquella mar.

Luis la va abraçar, li va prendre les natges amb les mans i li va besar el ventre, el llombrígol suat.

—Me n'he d'anar —ella el mirava.

—Fa temps que no veig la meva germana —parlava la Bea deixant anar les paraules amb indolència, sense donar massa importància a allò que deia. Un dia d'aquests, hem de quedar-hi per sopar. Aquells dies, els de la fotografia, van ser els darrers dies en què realment érem germanes. M'agradaria explicar-t'ho millor: fa massa dies que no ens veiem; fa massa dies que no ens telefonem. M'agradaria sopar amb ella un dia d'aquests. Va ser una llàstima que no poguessis venir al seu casament.

—Sí, un dia d'aquests podem anar-hi, a casa seva. Realment va ser una llàstima, allò del seu casament.

—Tinc ganes que coneguis l'Ana.

—Sí, és clar: jo també tinc ganes de conèixer-la.

—El seu home és molt diferent d'ella, si és això el que et preocupa.

—No, no em preocupa. M'agrada l'Ana de Pollença. L'Ana de Pollença.

L'aire calent del carrer es passejava amunt i avall al ritme cansat i pèrfid dels cotxes.

DARRERA ESTADA DE FEDRA A PALMA

I

Palma sempre és llunyana. La distància entre nosaltres i Palma és sempre la línia més curta entre una ciutat i la nostra tristesa. Si mai plou, els edificis sembla que s'hagin de desfer com si fossin d'argila, com si la perpetuïtat dels aiguats acovardís els volums de la història. Més enllà de la ciutat, les hortes i la mar també s'ofeguen dessota de tanta i de tanta aigua: figueres, penegals, palmeres, molins i congress, els calamars tampoc no troben aixopluc.

II

Carrerons estretíssims, escalons massa amples: allargassen el cansament, els peus botits. Palauets ombrívols i cases corcades, sempre a punt de caure. Edificis administratius i places assolellades i jardins ocults darrere portals massa pèrfids. La Irene viu en un piset antic, en un carreró entre la plaça de Sant Francesc i la de Santa Eulària. Viu amb la seva filla i sempre recorda els atzars i els atzurs de l'aigua, les passejades que els darrers mesos caminaven amb el seu home, quan encara el seu home tenia un bri de força per caminar. Des de llavors, des d'aquells dies ençà ha passat tot l'estiu i la tardor. No ha pogut llegir mai més cap diàleg damunt del paper. Imagina frases de sintaxi perfecta i enrevesada, però mai no pot memoritzar-les, perquè està molt i molt cansada.

III

La Irene és Palma. Ara els àngels la bressen, quan bressen la seva filla. Fa mesos que no llegeix cap paper, perquè està molt i molt cansada. Com quan freqüentava la plaça Gomila i va conèixer el seu home.

IV

Les nits mai no s'acabaven, perquè la tristesa és l'alba i en ells no hi cabia cap tristesa. La Irene passava les tardes assajant el paper d'una Fedra massa jove, sempre delitosa d'un Hipòlit massa feble, efeminat.

Imaginaven Fedra en alguna badia llunyana, reina d'una illa de dragons i de serps, de garrofers i d'oliveres, de guitarres musicant la tarda amarga. Hipòlit no sabia altra cosa que passejar entre els erms i les cabres, ajagut entre els ceps sentia les flautes dels pastors i el desig el prenía i no sabia en quin pou ofegar-lo.

Fedra, és clar, estimava Hipòlit. Aquest amor es passejava arreu dels continents i de les illes, arreu de totes les mars conegudes. Filla també del desig, el cos de Fedra caminava encès i buscava la fredor de l'aigua en cales isolades, reposant damunt d'esculls perfectament llisos, suavíssims de mar i d'algues.

V

A la Irene, la fascinava el desig irresoluble de Fedra. També ella hagués volgut aquell desig i no aquest cansament; aquell cos suat, xamós de llevant, amb els cabells despentinats i els ulls com un camí sense tornada. Odiava els retorns.

VI

No pas sempre ha estat llunyana, Palma. La Irene la sabia ben endins del seu estómac, oculta entre els ovaris i el pèl púbic.

VII

Un crepuscle de tardor, quan encara la seva filla no havia arribat d'escola i ella s'endormiscava al balancí, amb el te mig tebi i algun llibrot antic a mig llegir, la Irene va tenir la certesa d'una visió que no era pas un somni. Tampoc no era l'evidència de cap desig. Tampoc el miratge de l'avorriment. Fedra es menjava Hipòlit i les cabres fugien marges amunt, de tant com Hipòlit cridava. (No, tampoc no era un malson). Fedra es menjava Hipòlit i la tristesa omplia el cos de la Irene a mesura que les dents de Fedra rosegaven aquells membres ingràvids com llunes reflectides damunt la mar de juny.

VIII

Mai més el desig, ni la memòria de les hores viscudes a la plaça Gomila. Mai més la suor de les frigoles i la pell esgarrinxant-se nua. Només el balancí i el tedi dels diaris, dels fulls tacats de tinta, la llunyania de Palma com línies paral·leles que mai no es trobaran, ni tan sols a l'infinit.

Gerard Prohias